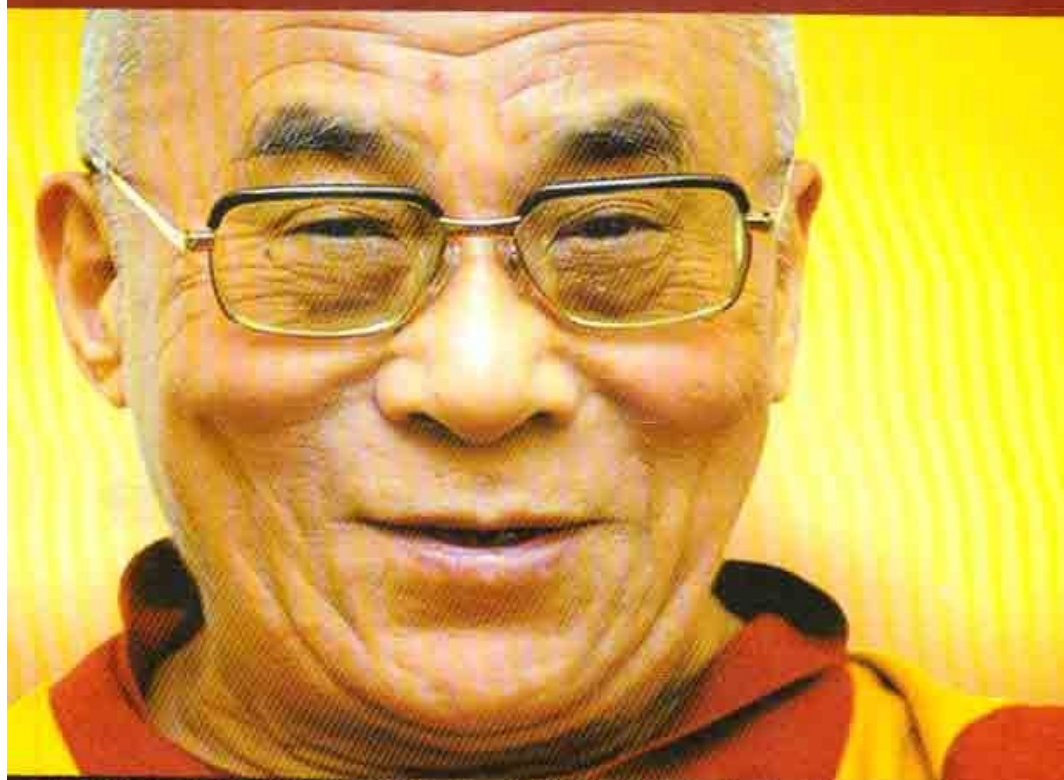

ဒလိုင်းလားမား

DALAI LAMA

ဘဝဇာတ်ကြောင်း

သရဝဏ်(ပြည်)

DALAI LAMA

THE REVEALING LIFE STORY
AND HIS STRUGGLE FOR TIBET

Mayank Chhaya

အခန်း(၁)

ဘာသာပြန်သု၏ အမှာစာ

တိဗက်ဘာသာရေးခေါင်းဆောင်ဒလိုင်းလားမား၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်း

စာအုပ်ကျွန်တော့် လက်ထဲရောက်နေသည်မှာကြာခဲ့လေပြီ။

နှစ်နှစ်ခန့်ပင်ရှိခဲ့ပြီထင်သည်။ ဤစာအုပ်ကို ကျွန် တော့်လက်ထဲရောက်အောင် ပို့ဆောင်ခဲ့သူမှာ ဆရာဝန်တစ်ဦးဖြစ်သူ ပဲခူးမြို့ဒေါက်တာစိုးမြင့် သန်း (စာရေးဆရာ အောင်ထိပ်)ဖြစ်သည်။ သူကထိုစာအုပ်မူရင်းကို ဖတ်ပြီး “ဒီစာအုပ်သိပ် ကောင်းတယ်၊ ကိုသရဝဏ်(ပြည်)ဘာသာပြန် ဖြစ်အောင်ပြန်ပါ”

ဟုမှတ်ချက်ပေးကာ စာအုပ်ကို မိတ္တူ ဆွဲပြီး ကျွန်တော့်လက်ထဲ သို့ထည့်ပေးလိုက်၏

။ စာအုပ်ဆိုသည်မှာ ရေးချင်တိုင်းရေးရေး၍ မရ၊ ထုတ်မည့်သူရှိမှရေး၍ အဆင်ပြေသဖြင့် ကံကော်ဝတ်ရည်စာအုပ်ပိုင်ရှင် မပိုင်းကိုပြောကြည့်ရာ ပြီးအောင်သာပြန်ပါ။ သူထုတ်ပေးပါ့ မည်ဟု ကတိရသဖြင့် နည်းနည်းချင်းစတင် ဘာသာပြန်ဖြစ်ပါသည်။ နည်းနည်းချင်းဟု ပြောရ ခြင်းမှာ ကျွန်တော်သည် တိုးရစ်ဂိုဒ်အလုပ်ကိုလည်း လုပ်သည့်အပြင် ဂျာနယ်များတွင် ဆောင်း ပါးများလည်း အပတ်စဉ်ရေးနေသဖြင့် ဤ စာမူကိုဖိဖိစီးစီးမလုပ်ဖြင့် ထုံပိုင်းထုံပိုင်းသာ ရေးဖြစ် နေ၍ ဖြစ်သည်။ ယခင်ဘာသာပြန် စာအုပ်လေးအုပ်ဖြစ်သော Twilight

စာအုပ်များလောက် မပိုင်းကလောသဖြင့် သွေးအေးနေတာလည်းပါသည်။

ကျွန်တော်ဘာသာပြန်နေတာ အရမ်း ကြာနေသောအခါ ထုတ်ဝေသူကလည်း ဘာမှမမေးတော့ပေ။ ကိုယ့်ဘက်ကအလုပ် မပြီးသော အခါနောက်ပိုင်းတွင် မပိုင်းဆီမှဖုန်းလာသည် ဆိုလျှင်ပင်ကျွန်တော့်မှာ ကြောက်ရွံ့နေတော့၏ ။

ဘာသာပြန်ပြီးသော တစ်ဝက်တစ်ပျက် စာမူကိုမူကား

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပရိတ်သတ်များကို အမြည်းပေးသည့်အနေဖြင့် News Watch

ဂျာနယ်တွင်အခန်းဆက် ဆောင်းပါးအဖြစ်လေး ငါး ခြောက်ပုဒ်ခန့်ထည့်ခဲ့ရာ

ဖတ်ရသူအပေါင်းက ထုံပိုင်းထုံပိုင်းဖြစ်နေသဖြင့် အားမရပါ။ လုံးချင်း ထုတ်ကြပါဟု

တိုက်တွန်းကြလေသည်။ ထိုအထိကျွန်တော့်မှာ အပြီးဘာသာမပြန်ရသေးဘဲ တစ်ဝက်ကျော်ကျော်လောက် သာပြန်၍ ပြီးပါသေးသည်။ ကျွန်တော့်ကို အချက်ပေးခေါင်း လောင်းသံထိုးလိုက်သည်မှာ ဒလိုင်းလား မားစာအုပ်တစ်အုပ် ထွက်နေပြီဟူသော ထုတ်ဝေသူ ၏ သတိပေးသံဖြစ်သည်။ သူကဒလိုင်းလားမား စာအုပ်ထွက်နေပြီ ဖြစ်၍ ကြည့်ပါဦးဟုဆိုသည်။ ထိုစာအုပ်ကို ကြည့်သောအခါ ဒလိုင်းလားမားအကြောင်း ရေးထားသော ဘာသာပြန် စာအုပ် တစ်အုပ်ဖြစ်သည် မှန်သော်လည်း မူရင်းစာအုပ်မှာ ကျွန်တော်ဘာသာပြန်နေသော စာရေးဆရာ Mayank Chhaya မဟုတ်ပါ။ အခြားစာအုပ်ဖြစ်ပါသည်။ ဒလိုင်းလားမားဆရာ တော်၏ ဘဝဇာတ်ကြောင်း ကိုသာရေးသားကြသော စာအုပ်များစွာရှိသည့်အတွက် ကိုယ် သန်ရာစာအုပ်ကို ကိုယ်ပြန်ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ဘာသာပြန်သော စာအုပ်မှာ Dalai Lama: The Revealing Life Story and His Struggle for Tibet ဖြစ်ပါသည်။ သူ့စာအုပ် နှင့်သူ ကောင်းကြမည်ဟု ကျွန်တော်ထင်ပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ် အောင်ဆန်း၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ် များစွာရှိသော်လည်း စာရေးဆရာမ မတူသဖြင့် သူ့အရသာနှင့်သူ ကောင်းကြသလိုပင်ဖြစ်ပါ သည်။ ဤစာအုပ်၌ မူရင်းစာရေးသူသည် ဒလိုင်းလားမား ငယ်ငယ်လေးကို လူဝင်စားအဖြစ် လိုက်ရှာသည့် ဘဝမှယခုမျက်မှောက်ခေတ် နိဗ္ဗာန်ဆရာ ဒလိုင်းလားမားဆရာတော်၏ ဘဝ ဖြစ်ထွေ အစုံစုံကို သူ့အခန်းနှင့်သူ ပြည့်စုံစွာဖော်ပြထားပါသည်။ ဘာသာပြန်ရာတွင် မူရင်းစာရေးသူသည် အနောက်တိုင်း စာဖတ်ပရိသတ်များ နားလည်ရန်ကခက်ခဲ နေမည့်ရှေ့ ဘဝ နောက်ဘဝအယူအဆ၊ လူဝင်စားအယူအဆများကို လိပ်ပတ်လည်အောင် ရှင်းပြထား သည့် အခန်းများမှာ ရှည်းလျားစွာ ပါဝင်နေပါသည်။ မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်များအတွက်မူကား သံသယ အယူအဆကိုလည်း၊ လူဝင်စားဆိုသည်မှာ ဘာကိုခေါ်သည် ဆိုခြင်းကို လည်းကောင်း စာရေးသူက ကြားဝင်ရှင်းပြစရာမလိုအောင် ဗုဒ္ဓဘာသာအခြေခံ အယူဝါဒ သင်ရိုးကျေပြီးသား ဖြစ်ရာစာအိုင်မည် စိုးသဖြင့်ထိုအခန်းများကို ဘာသာပြန်ရာတွင်

ချန်လှပ်ထားခဲ့ပါသည်။ ၎င်းအပြင် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့၏ အခြေခံယုံကြည်မှု ဖြစ်သော ကံကံ၏ အကျိုး၊ ငါးပါးသီလစသည့် ရှင်းလင်းချက်များအကြောင်း ရေးသားချက်များကိုလည်း အကျဉ်းရုံးလိုက်ပါသည်။ စာဖတ် သူများ စိတ်ဝင်စားမည် ထင်သောဒလိုင်းလားမား ဆရာတော်၏ ငယ်ဘဝ၊ လူဝင်စားရှာပုံတော် နှင့် တိဗက်လွတ်မြောက်ရေး ကြိုးပမ်းမှုများကို ပိုအသားပေး တင်ပြထားပါသည်။

တိဗက်ပြည်သည် မြန်မာပြည်၏ မြေပုံထိပ်တည့်တည့်တွင် ရှိ၍ ကျွန်တော်တို့နှင့် အိမ် နီးချင်းအစစ်ဖြစ်သည်။ မြန်မာပြည်မြောက်ဖျား ခါကာဘိုရာဆီတောင်သို့ သွားရာလမ်းကြောင်း၌ မြန်မာ့မြေတွင် တိဗက်ရွာများ ယနေ့တိုင်ရှိပါသေးသည်။ ထိုသို့အိမ်နီးချင်း မှန်ပါလျက် ကျွန်တော်တို့သည် တိဗက်အကြောင်း ဘာမှဟုတ်တိပတ်တိမသိပါ။ ကျောင်းသင် ခန်းစာများ တွင်လည်း မသင်ခဲ့ရပါ။ ထိုသို့ဖြစ်ရသည်မှာ စာပေလွတ်လပ်ခွင့် မရှိသောကာလ ပိတ်ပင်မှု ကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ ယခုအခါတွင် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတွင် စာပေလွတ်လပ်ခွင့်များ ရှေ့ကနှင့်မတူတိုးတက် ရရှိလာပြီဖြစ်ရကား ကျွန်တော်တို့နှင့် အိမ်ချင်းနီး သော်လည်း ခပ်စိမ်းစိမ်း ဖြစ်နေသည့် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံသည်မည်သို့မည်ပုံ သူ့ကျွန်ဘဝသို့ရောက်ခဲ့ပုံနှင့် လွတ်လပ်ရေးအတွက် မဆုတ်မနစ်ကြိုးစားနေပုံများ ကိုဤစာအုပ်တွင် ဖတ်ရှုနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

မူရင်းစာအုပ်တွင် မပါဝင်သော်လည်း မြန်မာစာဖတ်ပရိသတ်များ စိတ်ဝင်စားမည် ထင်သဖြင့် ဒလိုင်းလားမားနှင့် ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည် ဟူသောအခန်းနှစ်ခန်းကို နောက် ဆက်တွဲအဖြစ် ရှာဖွေ တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

လေးစားစွာဖြင့်
သရဝဏ်(ပြည်)
၅-၆-၂၀၁၃

DALAI LAMA

THE REVEALING LIFE STORY
AND HIS STRUGGLE FOR TIBET

'Fascinating and
demystifying'

—*THE TIMES*

INDEPENDENT

Mayank Chhiaya

၁။ တိဗက်ပြည်၏ ရာဇဝင်

တိဗက်ပြည်၏ ရာဇဝင်သမိုင်းကြောင်းမှာ ပြန်လည်လေ့လာ၍ ရသလောက် ၇ရာစုနှစ် ကအုပ်စိုးခဲ့သော သူရဲကောင်းဘုရင်ကြီး ဆွန်ဆန်ဂန်ပို လက်ထက်ကစခဲ့သည်ဟု ပြောနိုင်ပါ သည်။ ထို့ထက်စောသော ကာလများကိုမူကား မျောက်မင်းနှင့် တောင်စောင့်ဘီလူးမတို့မှပဲ တိဗက်လူမျိုးတို့ကို ဖန်ဆင်းခဲ့သယောင် ဒဏ္ဍာရီပုံပြင်များသာ ထုံမွမ်းနေလေသည်။ ဂန်ပိုဘုရင်ကြီးအကြောင်း ပြောလျှင်ဗုဒ္ဓကျမ်းစာကို တိဗက်ဘာသာသို့ အောင်မြင်စွာ ပြန်ဆိုနိုင်ခြင်းက အဓိကကဏ္ဍမှ ပါဝင်နေပေသည်။ မြင့်မားသောတောင်တန်းများ၊ နက်ရှိုင်းလှ သော ချောက်ကမ်းပါးကြောင့် ပြင်ပကမ္ဘာမှလာရောက်ရန် မလွယ်သောဤနယ်မြေ ဤဒေသသို့ ဗုဒ္ဓကျမ်းစာများဝင် ရောက်လာရေးတွင် ဘုရင်ကြီးမှာ ကျေးဇူးတင်ထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ် သည်။ ဂန်ပိုဘုရင်ကြီး၏ မိဖုရားတစ်ပါးမှာ နီပေါမင်းသမီး ဘာရီကူတီဒေဝီ ဖြစ်ပြီး မိဖုရား သည် သူမနှင့်တစ်ပါးတည်း နီပေါပြည်မှ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များကို ပင့်ဆောင်ကိုးကွယ်ခဲ့ပါသည်။ တိဗက်ဘုရင်ကြီးတွင် မိဖုရား၅ပါးရှိရာ နှစ်ပါးမှာနိုင်ငံခြားသူများ ဖြစ်ကြသည်။ တစ်ပါးမှာ နီပေါဖြစ်ပြီးနောက် တစ်ပါးမှာအိန္ဒိယမှဖြစ်သည်။ ထိုမင်းသမီး နှစ်ပါးလုံးမှာဗုဒ္ဓဘာသာကို အလွန်ကိုင်းရှိုင်းသူများ ဖြစ်ကြသည်။ မင်းသမီးနှစ်ပါးကြောင့် ဗုဒ္ဓဘာသာမှာတိဗက်သို့ စတင်ပျံ့နှံ့ခဲ့သည်။တိဗက်ပြည်သို့ ဗုဒ္ဓဘာသာမရောက်ရှိမီ လူအများသည် `ဘွန်' ဘာသာဟု ခေါ်သော တောတောင်ရေမြေ သဘာဝနှင့်နတ်များကို ယုံကြည်သက်ဝင်ကြသည်။ ထိုနတ် ကိုးကွယ်မှုတွင် လူနှင့်တိရိစ္ဆာန်များကို ယစ်ပူဇော်ပသခြင်း၊ ဝိညာဉ်များပူးဝင်ခြင်း၊ မှော်ပညာ များပါဝင်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ထိုကိုးကွယ်မှုမှာ ရောထွေးပေါင်းစပ်သွားပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ ပိုမိုအားကောင်းလာသည်။ ဘွန်ဘာသာနှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာရောထွေးပြီး လားမားဝါဒ ဟူသော အယူဝါဒ တစ်ခုအသစ်ပေါ်လာသည်။ လားမားဟူသော စကားမှာ `အရှင်သခင်'

သို့မဟုတ် `ဆရာ`ဟူ၍ အဓိပ္ပါယ်ရသည်။

ဘွန်ဘာသာသည် ယခုထက်တိုင် တိဗက်၌ တည်ရှိနေသည်။

တဖြည်းဖြည်းလူကြိုက် နည်းလာသော်လည်း ဒလိုင်းလားမားကိုယ်တိုင် အသိမှတ်ပြုထားဆဲဖြစ်သည်။ ၁၄ ရာစုတွင် တိဗက်၌ ဘာသာရေးဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်း ပေါ်လာသည်။ ထိုဂိုဏ်းကို ပါရမီရှင်ဂိုဏ်း(ဝါ) ခမောက် ဝါဂိုဏ်းဟု ခေါ်ကြသည်။

ထိုဂိုဏ်းကိုအိန္ဒိယမှ ဘာသာရေးဆရာ အတီရှာဒိပနိကာရာ ဆိုသူက အေဒီ ၁၀၄၃ခုတွင် စတင်တည် ထောင်ခဲ့ပြီး တိဗက်ဘုန်းတော်ကြီး ဆရာတော်ဆောင်ခပါ (၁၃၅၈-၁၄၁၉) လက်ထက်တွင် တိဗက်၌ အတော်တွင်ကျယ်လာခဲ့သည်။

၁၅၈၇ခုနှစ်တွင် ထိုဘာသာရေးဂိုဏ်းမှ ဂိုဏ်းချုပ်ဆရာတော်ကြီးကီ

ဒလိုင်လားမား ဟုစတင် ခေါ်တွင်ခဲ့ကြသည်။ မွန်ဂိုဘာသာဖြင့် `ဒလိုင်`
ဆိုသည်မှာ `အကန့်အသတ် မရှိသော၊ အတိုင်းအတာမရှိသော`ဟု
အဓိပ္ပါယ်ရသည်။ ပင်လယ်ကြီးလောက် ကျယ်သည်ဟု လည်း အဓိပ္ပါယ်ရသည်။
လားမား ဆိုသည်ကား ဆရာသမားကို ရည်ညွှန်းသည်။ ဉာဏ်ပညာကို
ရည်ညွှန်းသည်။ ထိုစာလုံးနှစ်လုံးတွဲစပ် လိုက်သောအခါ ဒလိုင်လားမားဆိုသည်မှာ
ပင်လယ် ကြီးလောက် အသိဉာဏ်ရှိသော ဆရာသခင်ဟုအဓိပ္ပါယ်ထွက်သည်။

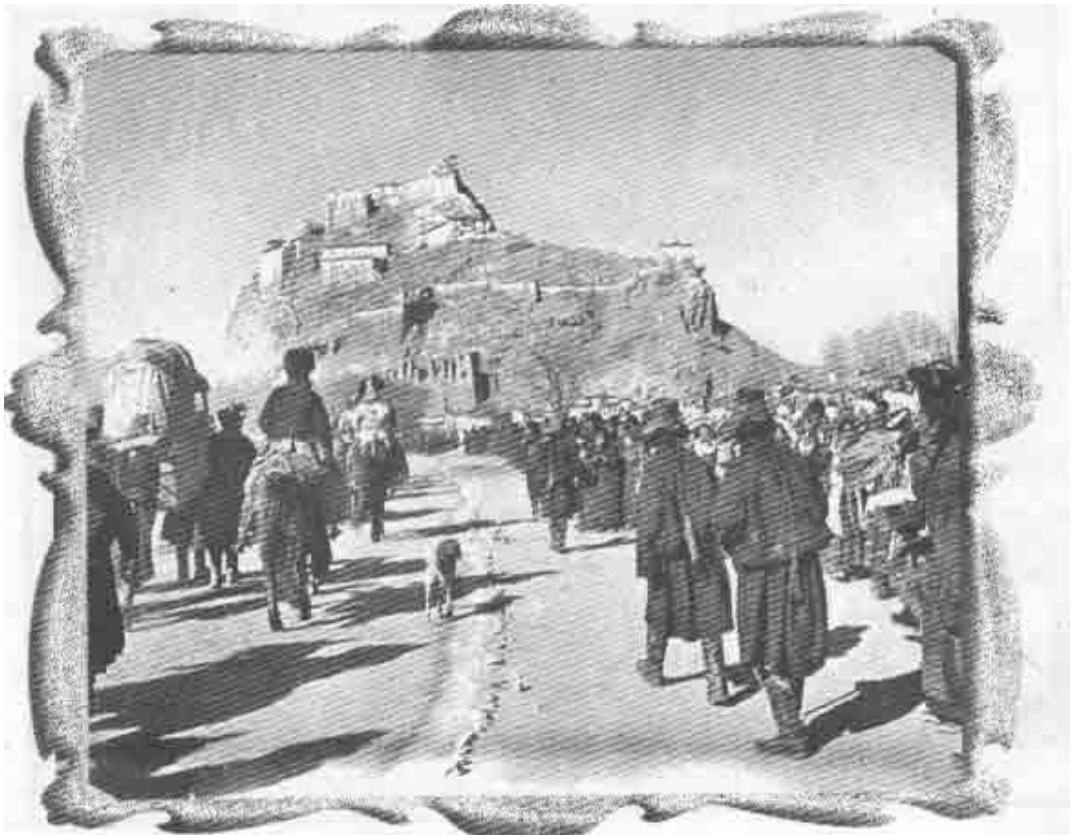
ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၆၄၁တွင် ဒလိုင်လားမားသည် တိဗက်ပြည်
တစ်ပြည်လုံး၏ ဘာသာရေး ခေါင်းဆောင်ဖြစ်လာသည်။ ထို့အချိန်မှစ၍
ယခုမျက်မှောက်အချိန်အထိ ဒလိုင် လားမားဟုခေါ်သော ဆရာတော်
၁၄ပါးရှိခဲ့ရာ ၇ ယောက်မြောက် ဒလိုင်လားမားဆရာတော်
မှာတိဗက်လူမျိုးတို့ကအထွက်အမြတ်ထားဆုံး ဆရာတော်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ထိုသို့တန်ခိုးအကြီးဆုံး ဆရာတော်ဟု သတ်မှတ်ခဲ့ကြခြင်းတွင် အခြားအကြောင်းများစွာ ပါဝင်သော်လည်း အဓိက အချက်မှာ ထိုဆရာတော် လက်ထက် (၁၃ရာစုခန့်က) အလွန်တရာကြီးမား ထည်ဝါလှသော ပုံလတလာနန်းတော်ကြီးကို သူ၏ အမြဲသီတင်းသုံးရာ ကျောင်းတော်ကြီးအဖြစ် တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့ သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

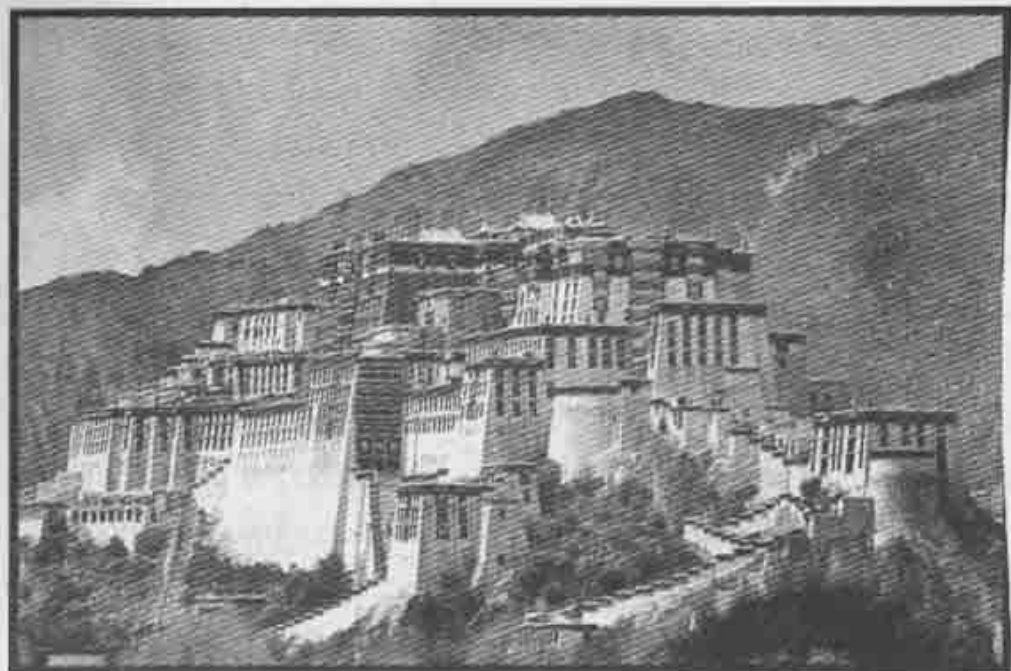
၎င်းပိုတလာ ကျောင်းတော်ကြီးမှာလန်ဒန်မြို့မှ စိန့်ပေါလ်ကျောင်းထက် လည်းကောင်း၊ ဝါရှင်တန်ကျောင်းမှ ကက်ပီတိုဟေးလ် အဆောက်အအုံထက် လည်းကောင်းများစွာ မြင့်မားပါ သည်။ ၁၃ရာစုအစောပိုင်း (၁၂၃၉အေဒီ) သို့ရောက်သောအခါ မွန်ဂိုစစ်ဗိုလ်ချုပ် ဂိုဒန်က တိဗက်ကို စစ်အင်အား အလုံးအရင်းဖြင့် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ပါသည်။ (စကားချပ်၊ တရုတ် ပြေးမင်းလက် ထက်ပုဂံကိုဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခဲ့ပါသည်နှင့် မရှေးမနှောင်းဖြစ်မည်ထင်ပါ သည်။) မွန်ဂိုစစ်သည်များသည် တိဗက်မြို့တော် လာဆာအထိ ရောက်လာနိုင်ခဲ့ကြသည်။ မွန်ဂိုတို့နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး ဆွေးနွေးရန် တိဗက်တို့ဘက်မှ စကြာကျောင်းတိုက် ကျောင်းထိုင် ဆရာတော် ဘုန်းတော်ကြီး ဆာပန်အား အမည်စာရင်းတင် သွင်းခဲ့ကြသည်။ မွန်ဂိုတို့သည် စစ်တပ်အင်အားဖြင့် တိဗက်ကို သိမ်းပိုက်အုပ်ချုပ်ရခြင်းထက် သစ္စာခံတစ်ယောက်ထားကာ ဘာသာရေးအသွင်ဖြင့် အုပ်ချုပ်ခြင်းက ပို၍ ထိရောက်ကြောင်း သိသဖြင့်ဆရာတော် ဆာပန်ကိုပင် တိဗက်ပြည်၏ လက်ထောက်အုပ်ချုပ်ရေး အဖြစ်အသိမှတ်ပြု ခန့်အပ်ကာတိဗက် ကိုမွန်ဂို၏ လက်အောက်ခံအဖြစ် သတ်မှတ်အုပ်ချုပ်ခဲ့သည်။ ၁၉၁၁ခုနှစ်တွင် တရုတ်ပြည်၌ တော်လှန် ရေးကြီး ဖြစ်ပွားပြီးကစီးမန်ချူး မင်းဆက်ပြုတ်ကျ သွားသည့် နောက်ပိုင်းတွင် တိဗက်အပေါ်၌ တရုတ်တို့၏ ဩဇာမှာ အတော်ပင်လျော့ပါးသွားသည်။ ၁၉၁၃ခု နှစ်၌ ဗြိတိသျှတို့၏ တောင်း ဆိုချက်ကို တရုတ်တို့လိုက်လျောကာ တရုတ်၊ တိဗက်၊ ဗြိတိန် သုံးပွင့်ဆိုင် ဆွေးနွေးပွဲ အိန္ဒိယ နိုင်ငံ၊ ဆင်းမလားမြို့၌ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ဗြိတိသျှတို့ ရေးဆွဲခဲ့သော စာချုပ်မူကြမ်းအရ တိဗက်ကို အတွင်းပိုင်းဒေသနှင့် အပြင်ပိုင်းဒေသဟု

ခွဲခြားခဲ့ပြီးအပြင်ပိုင်း ဒေသကို ကိုယ်ပိုင် အုပ်ချုပ်ခွင့်ရ ဒေသအဖြစ်သတ်မှတ်
ခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင်ပင် ၁၉၁၄ခုနှစ် ပထမကမ္ဘာ စစ်ကြီး
စတင်ဖြစ်ပွားလာသဖြင့် တိဗက်အရေးကိစ္စမှာလည်း နိုင်ငံတကာ၏ အာရုံစိုက်မှု မှ
ခေတ္တပျောက်ကွယ်သွား ရပြန်သည်။

၁၉၃၀ ပြည့်လွန်နှစ်များအတွင်း တရုတ်ပြည်၌ ကွန်မြူနစ်ဝါဒ
အားကောင်းလာပြီး တိဗက်ကိုတရုတ်တို့စိုးမိုးရန်ပိုကြိုးစားလုပ်ဆောင်
လာပြန်သည်။ တိဗက်မြို့တော် လာဆာမှမိုင် ၃၇၀ ဝေးသော
ရှေ့တန်းခံတပ်ကွမ်ဒိုကို တရုတ်တပ်မတော်က ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သဖြင့်
တိဗက်တို့ဆုတ်ခွာပေးခဲ့ရသည်။ လက်ရှိဒလိုင်းလားမားကိုယ်တော်ကြီးလည်း
တရုတ်ပြည် ပေဂျင်းသို့ ငြိမ်းချမ်းရေးကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ စေလွှတ်ခဲ့သည်။

ဝိတလာနန်းတော်သို့ဦးတည်ချီတက်လာသည့် တိဗက်ပြည်သူများ

တိဗက်မြို့တော် လာဆာမုပိုတလာနန်းတော်

၁၉၅၀ပြည့်နှစ်၊ မေလ၃၁ရက်နေ့၌ တိဗက်နှင့်တရုတ်တို့ သဘောတူစာချုပ်ချုပ်ဆိုကြ သည်။ ၎င်းစာချုပ်အရ တိဗက်ကိုတိဗက်တို့အုပ်ချုပ်ခွင့်ပြုသော်လည်း အရေးပါသော အာဏာ မှန်သမျှကို တရုတ်တို့က လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ထားသည်။ တရုတ်မြို့စောင့်တပ်များနှင့် ဒေသခံခမ္မဘာမိုးနွယ် တိဗက်ဒေသခံတို့၏ တင်းမာမှုမှာ တဖြည်းဖြည်းပို၍ ကြီးထွား၏။ ပုန်ကန် ထကြွနေသော ဒေသခံတိုင်းရင်းသား တို့ကို၎င်း၏ ဘာသာရေးဌာနအာဏာသုံးပြီး ထိန်းချုပ် ကြိုးကိုင်စေဖို့ တရုတ်တို့၏ တောင်းဆိုချက်ကို ဒလင်းလားမားက ၁၉၅၉ခုနှစ်တွင် ငြင်းဆန် လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် တရုတ်စစ်ဗိုလ်ချုပ်ရှေ့တော်သို့ လာဆာမြို့တွင် ဒလင်းလားမား လာ ရောက်တွေ့ဆုံရမည်ဟု တရုတ်ဘက်မှ အမိန့်ထုတ်ပြန်လိုက်သည်။ တစ်နိုင်ငံလုံးက ဘုရား တစ်ဆူ၊ ဂူတစ်လုံး ကိုးကွယ်ကြသော ဆရာတော်ကြီးအား ဤသို့ရိုင်း ရိုင်းစိုင်းစိုင်း ဆင့်ခေါ် လိုက်ခြင်းကို တိဗက်ပြည်သူပြည်သား အားလုံးကနာကြည်းကာ ပဋိပက္ခ အမုန်းမီးပွားမှာပို၍ ကြီးထွားသွားခြင်း၏ ရလဒ်အဖြစ်တိုက်ခိုက်မှုများ

စတင်ဖြစ်လာတော့သည်။ ၁၉၅၉ခုနှစ်မတ်လ ၃၁ရက်နေ့တွင်
ဒလိုင်လားမားသည် နိုင်ငံ၏ အရှေ့မြောက်ဘက်
နယ်စပ်မြို့ကိုဖြတ်ကျော်ကာ အိန္ဒိယနိုင်ငံ အာသံနယ်ထဲသို့
ခြေကျင်တစ်လှည့်၊ မြင်းဖြင့်တစ်ဖုံ ခက်ခက်ခဲခဲ ထွက်ပြေးကာ
နိုင်ငံရေးခိုလှုံခဲ့ရတော့သည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာကြောင့်သော်လည်းကောင်း၊ မိရိုးဖလာ နတ်ကိုးကွယ်မှုနှင့်
ဘွန်ဘာသာ ကြောင့်လည်းကောင်း တိဗက်များမှာ လူဝင်စားဝါဒကို
ပြင်းပြင်းထန်ထန် ယုံကြည်ကြသည်။ ၁၅၈၇ခုနှစ်မှ စ တင်ကာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော
ပထမ ဒလိုင်လားမားဆရာတော် ပြန်၍ ဝင်စားခြင်း ကို
တိဗက်တို့ခိုင်ခိုင်မာမာယုံကြည်ကြသည်။ ဒလိုင်လားမားဆရာတော်သည်
တိဗက်တို့၏ နေ့စဉ်လူနေမှုဘဝတွင် အရေးပါသောအခန်းကဏ္ဍမှ
ပါဝင်နေလေသည်။

...